

Sygn. akt V CSK 96/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa S. S.A. w W.
przeciwko D. S. (S.)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 6 sierpnia 2020 r., sygn. akt III Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie

sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Skarżący wnosi we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do przyjęcia powołując, że poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie wywołuje wykładnia art. 6 k.c. w zw. z art. 10 i 32 prawa wekslowego w zakresie obciążenia ciężarem dowodu wystawcy weksla lub poręczyciela w razie podniesienia zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem.

Odnosząc się do przesłanki potrzeby wykładni wskazać należy, że przytoczony przepis musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne. Nie stanowi natomiast o rozbieżności zajęcie przez Sąd orzekający stanowiska odmienne od prezentowanego przez skarżącego, a tylko taki argument zawarł w uzasadnieniu wniosku.

Skarżący poza wskazaniem na istnienie jego zdaniem dwóch stanowisk, nie poparł tego argumentu wskazaniem na jakiegokolwiek orzeczenia judykatury lub doktryny i nie przeprowadził rzeczowego wyводу prawnego.

Nie można podzielić stanowiska, że wskazany problem budzi poważne wątpliwości, bo w orzecznictwie przeważa jeden dominujący pogląd, że podniesienie przez wystawcę i poręczyciela wekslowego zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem wekslowym, w zakresie rozmiaru zadłużenia, powoduje spoczywanie ciężaru dowodu na wystawcy weksla lub poręczycielu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r., III CSK 193/07, Pr. Bankowe 2008 r., nr 5, poz. 17, z dnia 23 października 2008 r., V CSK 71/08, nie publ., z dnia 27 marca 2014 r., III CSK 100/13, nie publ., z dnia 9 stycznia 2019 r., I CSK 732/17, OSNC-ZD 2020 r., nr 1, poz. 11).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw